

Igehirdetés. Elhangzott a Tatai Református Gyülekezetben 2015. május 24-én. Pünkösdszombat.

Kezdő ének: 188. dicséret 1. verse

Főének: 370. dicséret mind a 3 verse

Textus: Apostolok Cselekedetei 2. rész 6-11. verse „Amikor ez a zúgás támadt, összefutott a sokaság, és zavar támadt, mert mindenki a maga nyelvén hallotta őket beszélni. Megdöbbenek, és csodálkozva mondták: Íme, akik beszélnek, nem valamennyien Galileából valók-e? Akkor hogyan hallhatja őket mindegyikünk a maga anyanyelvén? Pártusok, médek és elámiták, és akik Mezopotámiában laknak, vagy Júdeában és Kappadóciában, Pontuszban és Ázsiában, Frígiában és Pamfiliában, Egyiptomban és Líbia vidékén, amely Ciréné mellett van, és a római jövevények, zsidók és prozeliták, krétaiak és arabok: halljuk, amint a mi nyelvünkön beszélnek az Isten felséges dolgairól.”

Kedves Testvéreim!

Pünkösdszombat van, a tűz ünnepe. Ezt hallva egy kicsit elbizonytalanodunk. Tűz? Olyan, ami eléget és megsemmisít? Nem. Olyan tűz, ami megtisztít és új lehetőséget ad. Pünkösdszombat a Szentlélek tüze ünnepe. Olyan lángról beszélünk, mint ami végigsöpör az erdőn, de azzal nem megrövidíti egy erdő életét, hanem meghosszabbítja azt, mintegy új lehetőséget adva. Mondhatom azt is, hogy a pünkösdszombat az új lehetőségek ünnepe. Egy nyitott kapu, amin ha belépünk, akkor egészen más színben tűnik fel minden. Pünkösdszombat az, ami belső békességet, szeretetet, melegséget ad nekünk.

Ezek után egy kicsit a hangulatunk becsapva érzi magát. Az ember ugyanis olyan, hogy bizonyos ünnepekhez megfelelő időjárást társít. Évtizedeken keresztül karácsonykor mindig hó volt, tehát kialakult bennünk, hogy karácsonyhoz hozzátartozik a lábunk alatt ropogó, vagy csikorgó hó. Húsvét a tavasz ünnepe, amikor elkezdnek rügyezni a fák, megjelennek a virágok. Úgy gondoljuk, hogy fagyos hidegben nem lehet a húsvétot ünnepelni. Pünkösdszombat pedig már a közeledő nyár ünnepe, amikor napsütés van, meleg van. Most pedig éppen a kicsit őszi időben nem nagyon tudunk mit kezdeni a Szentlélek tüzevel sem. Milyen furcsa az ember, hogy az ünnephez külső dolgokat köt, aztán amikor az a külső dolog hiányzik, akkor szomorúan áll meg és azt mondja, hogy nem is igazi így az ünnep.

Pedig a leginkább belső ünnep a pünkösdszombat, amelyik nem függ semmilyen külső körülménytől. Amely csak attól az érintéstől függ, ahogyan a Mindenható Isten, a Szentlélek megérinti a mi lelkünket. Sőt nem csak megérinti, hanem be is tölti azt. A mai napon, amikor talán az általunk várt külső körülmények nem olyanok, mint gondoltuk, akkor engedjük át magunkat az első pünkösdszombat élményének. Ott sem történt semmi úgy, ahogyan azt az emberek várták. Kiálltak beszélni Galileai emberek és értették a szavakat mindazok, akik ott voltak. Érthetetlen, váratlan esemény történt. Mégis a tömeg, amelyik az elején csodálkozik, a végén Isten melletti hitvallást tesz. Ott van bennük a Szentlélek érintése, amely erre a mondatra indítja őket: „halljuk, amint a mi nyelvünkön beszélnek az Isten felséges dolgairól”.

Pünkösdszombat ugyanis sok más jellemzője mellett, a hallás ünnepe. Az ember nem képes mindaddig meghallani Isten szavát, nem képes addig felfogni az üzenetét, amíg nem vette a Szentlélek ajándékát. A Biblia szép, máskor elgondolkodtató történetekkel teleírt könyv lesz csak, ha nincsen bennünk a Szentlélek. Egy prédikáció csak jól felépített vagy éppen kevésbé jól sikerült beszéd lesz, ha nincsen bennünk Isten Isten. Egy-egy testvéri figyelmeztetés, ami megmentheti a lelkünket, csak bosszantó közbeavatkozás lesz azzal a hangulattal, hogy mi köze van hozzá, ha nem érintett meg engem a Szentlélek. Csak emberi szavakat olvasok, csak emberi szavakat hallok, ha nem kaptam meg a Szentlélek ajándékát.

Mi történik azonban pünkösdszombat ünnepén? Hallják az ott lévők Péter apostolt és a többiek, amint beszélnek nekik Isten felséges dolgairól. Megnyílik számukra a szavaknak egy különleges értelme. Amiről addig csak azt gondolták, hogy egyszerű kifejezés, az tartalommal telt meg. Hallották már azt a szót, hogy feltámadás. Mégis, amikor azt hallják, hogy ez meg is történt, akkor értik meg, hogy milyen hatalmas az Isten. Minden biztonnyal volt már arról is szó, hogy megbocsátás. De amikor meghallják, hogy Jézus Krisztus meghalt azért, hogy nekünk bocsánatunk legyen és hogy mi is teljes szívből megbocsáthassunk, akkor tudják, hogy milyen kegyelmes az Isten. A hallás megnyitja a szavak értelmét.

Ahhoz tudom ezt hasonlítani, mint amikor elmagyaráznak nekünk egy kifejezést és megértjük azt teljes egészében. Annak idején az egyik kémia órán elmondta a tanárunk a kifejezést, hogy irreverzibilis koaguláció. Mindenki csak kerek szemekkel nézett. Hallottuk, hogy mond valamit a tanár, de fogalmunk sem volt arról, hogy az mit jelent. Aztán elmondta magyarul is, hogy ez a visszafordíthatatlan kicsapó-

Igehirdetés. Elhangzott a Tatai Református Gyülekezetben 2015. május 24-én. Pünkösdi vasárnap.

dás. Még ekkor sem értettünk semmit, pedig már magyar szavakat hallottunk. Végül aztán azt mondta, hogy amikor a tojást megfőzzük, akkor a meleg hatására a fehérje kicsapódik, ezt a folyamatot pedig nem lehet visszafordítani, hiszen a megfőtt tojásfehérjéből nem tudunk ismét folyékony tojásfehérjét készíteni. Ez a megfordíthatatlan kicsapódás. Egy kifejezés, ami egy példával érthetővé vált számunkra. Megnyílt a szó értelme. Nem csak betűket láttunk és nem csak hangokat hallottunk, hanem mellé tudtuk tenni a tartalmat is. A Szentlélek ezt a hallást adja meg, amikor nem csak annyit értünk meg, mint amit a másik mond, hanem annál lényegesen többet.

Az ott lévő tömegben is ez a hallás jön létre. Mondhatom, hogy ez a szívet is megérintő hallás. Csofálkozva mondták, hogy a mi nyelvünkön halljuk, amit mondanak. Nem csupán a nyelvtant értik, nem csak a szavakat, hanem a tartalmat is. Van egy énekünk, amiben ez a kettős hallás fogalmazódik meg: „Te nagy csodáidról bár fennszóval beszélnek és fennen hirdetik felséges rendedet, ha nem te szólsz, Uram, a szó fülig ha érhet, de szívig nem mehet, de szívig nem mehet”. Ha nincsen bennünk a Szentlélek, akkor szívig nem mehet Isten szava. Viszont ha a Lélek ad nekünk hallást, akkor megérint, megmozdít, előre visz mindaz, amit hallunk.

Aztán azt is láthatjuk a történetből, hogy a Szentlélekkel együtt megvalósuló hallás kapcsolatot teremt. Azt mondták ezek az emberek, hogy halljuk, amint beszélnek. Nem csak a hang jut el hozzánk, hanem látjuk azt is, aki a hang mögött áll. Kapcsolatot teremt az ott elhangzott pár mondat először Péterrel és az apostolokkal, de ugyanakkor Istennel is. A Szentlélek megnyitja a szavak értelmét, de meg is nyitja az utat Istenhez. Egészen másként értjük azokat a szavakat, amiket csak hallunk, mint azokat, amik társulnak azzal, aki mondja nekünk azokat.

Ki lehet próbálni, hogy mennyire más egy sötét szobában beszélgetni valakivel, akinek nem látjuk az arcát, mint úgy, hogyha felkapcsoljuk a lámpát, és látjuk az arckifejezését, a szemét. Amikor mi Istentől megkapjuk a Szentlelket, akkor így világosodik meg minden. Nem csak a szavak jutnak el hozzánk, nem csak hogy megértjük azokat, hanem teljes erejével eljut hozzánk, hiszen látjuk – hadd mondjam így – az Isten arcát.

A pünkösdi hallás ugyanis mindig Istenről szól. Halljuk, ahogyan beszélnek Isten felséges dolgairól. Ugyanakkor a pünkösdi hallás rólunk is szól. A pünkösdi ünnep attól lesz teljes, hogy személyesen is elfogadjuk mindazt, amit Istentől és Istenről hallottunk. Az itt beszélő emberek lesznek ugyanis az első gyülekezet tagjai. Azok, akik elfogadták mindazt, amit a tanítványok elmondtak nekik. Ez a személyes elfogadás Isten Lelkének legnagyobb csodája. Az enyém lehet Isten üzenete. Az enyém, aki sokszor tökéletlenül, sokszor hibákkal terhelt, mégis Istenre szorulva hallgatom Őt. az enyém Isten üzenete, hiszen hallom Őt. Az enyém Isten üzenete, hiszen látom jóságos arcát, ahogyan az életemre néz. Ezért kérhetjük mi is a pünkösdi énekkel: „Add nekünk is, Istenünk, A te áldott Lelkedet, Szent tűz adja érzésünk Éltető kegyelmedet; Adj hitet, szeretetet: Lelki boldog életet.”

Ámen!

Záró ének: 446. dicséret mind a 2 verse